

Virboseniorenreis september 2011 – Wildschönau (Tirol)

Ook dit jaar trokken een aantal Virbosenioren erop uit om gezamenlijk een vakantie door te brengen. Dat de reis van vorig jaar best gesmaakt werd hoeft geen verder betoog want de keuze voor dit jaar ging weer richting Wildschönau in het Oostenrijkse Tirol. De streek biedt immers veel meer dan wat je in één week kan zien. Er bleven dus nog genoeg nieuwe elementen te ontdekken om nog een weekje te vullen. En we kregen echt waar voor ons geld! Het begon al bij de aankomst. Vorig jaar maakte men kennis met de zomeroutfit van de Wildschönau. Enkele deelnemers trachtten zich toen voor te stellen hoe het er in de winter moest uitzien met de witbesneeuwde bergen. Om aan hun wensen tegemoet te komen kregen we dus bij onze aankomst een waar winterlandschap te zien: met

uitzondering van de wegen alles lag onder een witte deken. Het leek wel of het skiseizoen zo van start kon gaan. Ook dinsdagmorgen ontwakten we nog in een wit landschap, al priemt de zon al door de wolken en geeft het onze vakantiebestemming een feeëriek uitzicht. We besluiten ons niet te laten weerhouden door de sneeuw en nemen een taxibusje naar Niederau. Via de Markbachjochlift zitten we in een achttal minuten op een hoogte van 1450 meter. Boven kunnen

we genieten van een ongerept sneeuwlandschap waar we de eerste wandelsporen in nalaten. Spijtig dat een wolkendek ons het prachtig uitzicht op de vallei ontnemt. Zelfs de bergkapel op de top verdwijnt af en toe in de mistige wolken, maar dat belet ons niet om toch een mooie wandeling te maken langsheen een bergweg die helemaal vrij van sneeuw is. Na onze wandeling even tijd maken om wat aankopen te doen en vooral om de onfortuinlijke thuisblijvers een kaartje te sturen om aan te geven dat we ook nu nog aan hen denken. Na ons avondmaal gebruiken we de resterende tijd om onze volgende dag te plannen. Die zal dan van start gaan met een bezoek aan Kitzbühel.

Dinsdagmorgen stappen we de auto's in en rijden we de vallei door naar Kitzbühel onder een stralende zon. Gedurende zowat een uur hebben we de gelegenheid om de unieke en goed bewaarde typische gebouwen in het verkeersarme centrum te bewonderen en kunstvoorwerpen (soms ook wel eens kitch) in de verschillende uitstalramen te bekijken. Na onze cultuur-historische wandeling richten we ons naar het natuurlijke aspect van de streek. We rijden naar de Krimmler Wasserfälle waar we voor de wandeling aan te vatten de innerlijke mens even versterken. Noël laat zich verleiden tot een salade, rijk bedeed met uien en vraagt er lookbroodjes bij. Hij verwittigt ons nu reeds dat hij straks wel als laatste zal lopen om geen reukhinder te veroorzaken. Volgens hem zal hij tijdens de wandeling kunnen genieten van 'straalaandrijving' ... Reeds aan de voet van de waterval sta je in bewondering voor het natuurgeweld dat hier naar beneden dondert. Donderen is hier wel het meest geschikte woord want een met een oorverdovend geraas zien we hoe het water van meer dan 300

meter hoger zich naar beneden stort en als een witte schuimende massa verder de weg zoekt in de bergrivier naar de vallei. Al is het een mooie warme dag, toch hebben de meegenomen regenjasjes hier hun nut: de weg die ons tussen de bomen naar hoger gelegen uitzichtpunten op de waterval leidt biedt ons niet alleen adembenemende zichten, maar regelmatig ook een stofregen die ontstaat bij de rotshindernissen die het kolkende water moet nemen. Een immens spektakel waarbij je je als mens klein en nietig voelt in die grootse natuur. Naarmate we hoger klimmen tellen we ook meer afhakers, maar de meest dapperen worden beloond met ongelooflijke uitzichten op dit natuurwonder.

De terugrit naar ons verblijf gaat doorheen het Zillertal, in de winter een heerlijk gebied voor de skiliefhebbers, maar ook in de zomertooi is het best te smaken en verveelt de rit geen seconde. De dag wordt afgesloten met een "grill-abend" waarbij we aangenaam tafelen en genieten van de prachtige muziek van de plaatselijke muziekkapel. Men vertelt dat één op de twee Wildschönauers muzikant is, maar wij zijn ervan overtuigd dat de leden van "Blasmusik Muhltal" zeker bij de top van die muzikanten horen. Dat weet onze medereizigster Christine ons te vertellen en zij spreekt als violiste en harpiste toch wel met enige ervaring ...

Konden we op woensdagavond kennis maken met de muzikale geneugten van de Wildschönau, de donderdag diende zich aan om andere geneugten te ontdekken. We gaan op bezoek in de likeurstokerij "Zwecklhof" (foto 3). De eigenaar, Sigi Kristl, heeft intussen meerdere onderscheidingen in ontvangst mogen nemen voor het branden van zijn 'schnapsen' of 'obstlers' en nadat hij ons het stookprocedé aan de hand van de aanwezige installatie heeft verklaard worden we uitgenodigd tot een proeverij. Hij laat ons kennis maken met een tiental van zijn producten en ik kan je verzekeren dat ze allen één voor één als heel lekker werden betiteld door de medereizigers. Eén van zijn specialiteiten is de "vogelbeer". Een drankje dat gestookt wordt uit lijsterbes. Dat het duur is laat zich al vlug verklaren: 200 kilo vruchtjes zijn er nodig om slechts 5 liter van dit goddelijk vocht te verkrijgen. Om de smaken beter te kunnen onderscheiden wordt er na elke soort even zelfgebakken brood en eigen verbouwd spek aangeboden om de vorige smaak te neutraliseren. Zowel brood en spek als de aangeboden drankjes worden zeer gewaardeerd. Dat laat zich zien bij het vertrek: iedereen loopt met tasjes rond die meerdere flessen bevatten... We nemen een stukje

Wildschönau meer naar huis! Gelukkig kunnen we de flessen in het taxibusje laten voor onze volgende afspraak: het museum Z' Bach. Het geeft een indruk van hoe de bevolking hier vroeger leefde. In de oude boerderij waarin het ondergebracht is lopen we door de keuken zoals ze er meer dan een eeuw geleden uitzag. Andere kamers geven zicht op de oude gebruiksvoorwerpen (en al zijn we allen senioren, die schoenendroger is zelfs voor ons een onbekend voorwerp), muziekinstrumenten, belangrijke figuren uit het verleden van de regio, maar ook over een aantal oude beroepen. Fijn is dat je niet alleen de werktuigen kan bekijken, maar dat je tevens de mandenvlechter, wolbewerker, wevers, houtbewerkers, maker van glasramen en heel wat anderen live aan het werk kan zien. Bij de 'loodgieter' worden we zelfs uitgenodigd om even zelf te proberen om uit de 'fichte' (een houtsoort) de houten buis te vervaardigen waarmee destijds water in huis gebracht werd. Er is gelegenheid om ter plaatse bereide gebakjes te proeven en buiten staat nog een steenoven waar wekelijks nog ambachtelijk brood gebakken wordt. Ook hier worden we vergast op muziek. Een meisje van zowat 12 jaar bespeelt een onbekend snaarinstrument met kleine hamertjes. De opstelling laat denken aan een kruising van een xylofoon of metalofoon met een harpachtig iets of het binnenwerk van een piano. Het geluid is erg typisch en brengt een enigszins metaalachtige klank voort en laat wat aan een sitar denken. Het is vreemd voor ons, maar toch niet onaangenaam. Tegen 17 uur keren we met het taxibusje (met dank aan het Virbo-bestuur dat de rekening betaalde als tegemoetkoming voor de seniorenwerking) terug naar het hotel. We maken na het eten nog een wandelingetje naar de Speckbacherstube (een eeuwenoud historisch cafeetje) om nog een jagerthee te drinken, maar de zaak bleek al gesloten en noodgedwongen sluiten we dan de dag maar af met ... nog een (1?) obtsler in het hotel.

Een meisje van zowat 12 jaar bespeelt een onbekend snaarinstrument met kleine hamertjes. De opstelling laat denken aan een kruising van een xylofoon of metalofoon met een harpachtig iets of het binnenwerk van een piano. Het geluid is erg typisch en brengt een enigszins metaalachtige klank voort en laat wat aan een sitar denken. Het is vreemd voor ons, maar toch niet onaangenaam. Tegen 17 uur keren we met het taxibusje (met dank aan het Virbo-bestuur dat de rekening betaalde als tegemoetkoming voor de seniorenwerking) terug naar het hotel. We maken na het eten nog een wandelingetje naar de Speckbacherstube (een eeuwenoud historisch cafeetje) om nog een jagerthee te drinken, maar de zaak bleek al gesloten en noodgedwongen sluiten we dan de dag maar af met ... nog een (1?) obtsler in het hotel.

Op vrijdag kiezen we ervoor om een ganse dag in het gebied Schönangeralm te vertoeven. Hier grazen honderden koeien in de ongerepte natuur. Met een melkproductie tot 3000 liter per dag moet je niet verwonderd staan dat er hier kaas gemaakt wordt. We bezoeken dan ook een kaasmakerij die heel wat gelauwerde kazen produceert. We worden weer uitgenodigd om heel wat van die soorten te proeven en ook de aangeboden zelfgestookte obstler slaan we natuurlijk niet af ... Het is meteen ook ons startpunt om een mooie wandeling te maken langsheen het riviertje. Het pad kronkelt zich doorheen een steeds smaller wordende vallei en op het einde trekken we de berghelling op om via

Op vrijdag kiezen we ervoor om een ganse dag in het gebied Schönangeralm te vertoeven. Hier grazen honderden koeien in de ongerepte natuur. Met een melkproductie tot 3000 liter per dag moet je niet verwonderd staan dat er hier kaas gemaakt wordt. We bezoeken dan ook een kaasmakerij die heel wat gelauwerde kazen produceert. We worden weer uitgenodigd om heel wat van die soorten te proeven en ook de aangeboden zelfgestookte obstler slaan we natuurlijk niet af ... Het is meteen ook ons startpunt om een mooie wandeling te maken langsheen het riviertje. Het pad kronkelt zich doorheen een steeds smaller wordende vallei en op het einde trekken we de berghelling op om via

de bergflank terug te keren naar ons uitgangspunt. Een paar van de vrouwen zien het meer zitten in een wandeling op het plaatselijk terras van de drank- en eetgelegenheid en Laurent, onze oudste deelnemer die al diep in de zeventig is, aarzelt of hij de vijf kilometer lange tocht wel zal aankunnen en ook Erik heeft zijn twijfels (of was dat eigenlijk om het gezelschap van de liefvallige dames voor hem alleen te hebben?). Laurent besluit mee te gaan en wandelt rustig mee tot op het hoogste punt. Van daaruit 'demareert' hij en is hij lang voor ons terug op het terras van vertrek. We roepen hem nog na om de pintjes reeds te bestellen, maar hij hoort ons al niet meer. We ronden de namiddag af met een drankje op het zonovergoten terras. 's Avonds willen we nu toch nog een poging doen om die jagerthee te krijgen en we trekken dus nog maar eens naar de Speckbacherstube. We zijn er niet de enige gasten. Een aantal bankbedienden uit de streek van München zijn hier ook beland en al vlug wordt er verbreederd. Als wij hen vertellen dat we allen uit het onderwijs komen, beginnen ze naar onze 'specialiteit' te raden. Erik wordt bestempeld als leraar godsdienst (als de atheïst die hij is, komen we amper bij van het lachen) en Noël krijgt een iets mildere 'leraar lichamelijke opvoeding' toegewezen. Hoe dan ook we hebben er een aangename avond gekend.

Het hoogtepunt van de week moest – net als vorig jaar – de alfabtrieb worden. Al waren er dit jaar al heel wat koeien vroeger van de weiden gehaald gezien de vroege sneeuwdagen van het begin van de week, het folkloristisch gebeuren was ook dit jaar niet te versmaden. Als verassing kom ik 's morgens in 'lederhose' te voorschijn. Hilariteit alom natuurlijk, maar de trend is gezet voor deze dag. De versierde koeien, de vele marktstandjes met typische streekspecialiteiten, met houtsnijwerk, met kunstige juwelen, met bewerkte stenen, met drankjes en muziekbandjes brengen er een dag lang een sfeervol gebeuren dat voor de plaatselijke bevolking nog steeds als een hoogdag gepercipieerd wordt. Voeg daar nog een staalblauwe lucht en warm schitterende zon aan toe en dan mag het je ook niet verwonderen dat we een ganse dag de meest feestelijke kleding (de dirndl en de lederhose) rondom ons zien. Wel te verwonderen is dat Noël en Hugette er duizend kilometer van huis plots door een oude jeugdvriend op de schouders getikt worden. Jaren lang niet gezien en nu hier elkaar tegen het lijf lopen ...

De week is voorbij gevlogen en voor we het weten is het al zondag en tevens onze laatste vakantie-dag. Die laatste dag willen we doorbrengen in "Zauberwinkl", een deel van de Wildschönau dat zijn naam (Zauberwinkl betekent vertaald zowat 'toverhoekje') alle eer aan doet. We wandelen door de landerijen, velden en weiden, door de bosjes en voelen overal om ons heen de magie van de natuur: feeëriek landschappen, betoverende uitzichten. Meer zelfs, onze senioren worden er omgetoverd tot de personen van hun jeugdijaren: Christine gaat een portie 'Kaiserschmarren' die ze in Oostenrijk als kind heeft leren kennen nog eens proeven en Hugette krijgt een onbedwingbare dwang om de schommel die naast het terras staat nog eens uit te proberen. Erik en Noël kunnen plots weer eens halve liter 'Weissenbier' drinken en zelfs Laurent haalt ook zijn jeugdherinneringen op. 's Avonds is er nog een gastoptreden met oriëntaalse dansen door onze Hugette. We zijn allemaal weer even jong (of toch wat jonger), de reis heeft dus een effect van verjongingskuur gehad. Een reden te meer om volgend jaar een nieuwe reis te organiseren (weliswaar met een andere bestemming) en wie weet zien we jou dan ook als één van de deelnemers?

Rudy Sterck